

NOVÉ ZAČÁTKY

KAREL VÁCLAV KUPKA



NOVÉ ZAČÁTKY

Karel Václav Kupka

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-068-7

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-069-4

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-070-0

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Nové začátky

Bylo to v létě roku 1989, kdy se rodina Václava a Kamily Hroudových přestěhovala z centra města Olomouce do malebné jihočeské vesnice Krásná, poblíž rakouských hranic. Oba měli za sebou již šťastné dvacetileté manželství se dvěma dospívajícími ratolestmi. Osmnáctiletá dcera Zita právě odmaturovala na olomouckém gymnáziu a netrpělivě očekávala výsledek přijímacích zkoušek na Lékařskou fakultu UK v Praze.

Sedmnáctiletý syn Bořek s odřenýma ušima dokončil 3. ročník strojní průmyslovky v Olomouci a poslední 4. ročník dokončí v nedaleké Kaplici. Příčina jejich rozhodnutí se přestěhovat byla v rodinné vile, kterou zdědila Kamila Hroudová po své zesnulé tetě. Byla to krásná a výstavná budova z počátku první republiky, kterou již dávno zesnulý strýc Hubert nechal přebudovat ve stylu bohatých měšťanů minulého století v luxusní sídlo se zimní zahradou, bazénem a zahradním jezírkiem se zlatými rybkami. Hroudovi se ani nemuseli dlouho rozmýšlet, zda opustit velký a prostorný byt v centru Olomouce, neboť atmosféra na střední ekonomické škole, kde Václav Hrouda vyučoval jazyky, byla

se stále napjatější politickou situaci již neúnosná, a proto se rozhodl od nového školního roku nastoupit v krumlovském gymnáziu jako vyučující ruského jazyka a němčiny. Manželce Kamile také v olomoucké fakultní nemocnici nebránili změnit podnebí, neboť na její uvolněné místo dětské lékařky již měla políčeno dcera tajemníka OV KSČ v Olomouci. Proto jejich odchod po dvaceti létech nenesl žádnou známku nostalgie, ale jen trochu hořkosti, která se v nich zakořenila za dvacet let budování socialismu. Né, že by se měli špatně za vlády bolševika, ale nebyli jedni z těch dojičů socialismu, kteří si uměli život zařídit tak, aby za minimální námahu měli maximální odměnu. Bylo to prostě v nich a ve stejném duchu se snažili vychovávat i své děti.

„Václave, máš už přichystané všechny věci do školy?“ Volala z jídelny Kamila na svého muže, který na druhý den měl nastupovat do nového zaměstnání. „Bud' bez obav ženo,“ odpověděl Václav. „Raději se podívej do kalendáře a zjistíš, že ti to také krátí. Od 1. nastupuješ v nemocnici a zatím jsi ji viděla jen z okna auta. Já ti nevím, když se do toho kalendáře tak dívám, neměla by mít už dávno Zita z té Prahy nějakou zprávu?“ „Vždyť jsi říkal,

že tam máš nějakého kamaráda spolužáka, který se na to podívá!“ „Asi máš pravdu. Úplně jsem na to s tím stěhováním zapomněl a Zita, místo aby mi to připoměla, má jenom plnou hlavu těch nových kamarádek a samozřejmě i kamarádů. Zejména ten vlasatý fracek z opačného konce se tady v poslední době moc ochomýtlá a ani pořádně nepozdraví, když mě potká na tom svém horáči.“ „Ty myslíš, že každý v tobě pozná kantora, kterého musí zdravit už z daleka? A vůbec, jak může vědět, že jsi zrovna Zitin otec?“ „No dovol, tak se na mě podívej, nejsme snad z jednoho hnízda?“ „Prosím, tě, moc se nenaparuj, víš přece, že jistá je jenom matka!“ „To jsi mě teda dojala. V tomto případě dovol, abych se teda zasmál. Cha, cha, cha! Hned zítra zavolám Frantovi na fakultu, co se děje, ale budeš mi to muset připomenout, abych při své inaguraci ve škole nezapoměl na budoucnost vlastní dcery. Když už mluvíme o svých dětech, kde je vlastně Bořek? Slíbil mi, že mi pomůže vyměnit olej u té naší „popelnice“ a od rána je v trapu!“ „Nediv se, užívá si poslední dny prázdnin a sžívá se se svými budoucími spolužáky.“ Omlouvala jej Kamila. „To jsem zjistil, když předevčírem přišel domů a smrděl pivem a cigaretami, jak poslední bezdomovec. Co to byla vlastně za akce?“ „U jednoho kamaráda na

zahradě oslavovali konec prázdnin nebo léta a při tom opékali prase a myslím, že tam měli i bečku piva.“ „Prosím tě, kdo jim na to dává peníze, vždyť to musí stát majland. Snad ho v tom nepodporuješ za mými zády, Kamilo?!“ „Ale vůbec ne, prý to všechno financoval otec toho kamaráda, u kterého to všechno probíhalo.“ „Teda, to má někdo rodiče, když si mohou dovolit financovat takovou akci. S těmi by se chtěl seznámit, možná, že by nám půjčili na nové auto.“ „Klidně můžeš, řekni Zitě a ona to zařídí.“ „Jak, Zitě? Co s tím má ona společného?“ „Je to totiž tatínek toho vlasatého fracka na tom horáči, který tě nezdraví,“ odpověděla Kamila. „To nemyslíš vážně?“ vyhrkne Václav. „Vždyť jsi říkala, že to pořádá Bořkův kamarád nebo spolužák a on má nejmíň dvacet!“ rozčíleně povídá Václav. „No, to snad není na škodu, když bude mít Bořek starší kamarády a navíc je to kamarád od Zity,“ řekla Kamila. „To je pěkné, ty snad máš i reference o jeho rodině a já zase vypadám jako pitomec, kterému se nic neřekne!“ zlobí se Václav. „Ale jdi, jen jsem potkala prodavačku z obchodu, kde chodíme nakupovat a ona to říkala.“ „Sama, jo?“ povídá Václav. „Ne, když jsme se setkaly u kadeřníka a potom jsme zašly na kafe do cukrárny na náměstíčku,“ upřesňuje Kamila. „Tak co ti ta

nejinformovanější osoba v širém okolí sdělila?“ zabručí Václav. „No, nic moc. Já jsem se jen zmínila o našich dětech a jejich kamarádech a ona spustila sama. Že tatínek toho vlasáče pracuje jako vedoucí autoservisu a povídá se, že má nějaké kšefty s autama z Rakouska a Německa.“ „Prosím tě,“ povídá Václav. „Za to by ho dneska zavřeli, až by byl černý! Nevěř všemu, co se povídá.“ „Proč bych neměla? Z čeho by postavil takovou vilu s bazénem, dvě auta, dvakrát ročně u moře? To přece nejde z jednoho platu vedoucího autoservisu!“ „Snad dělají dva?“ zeptal se Václav. „Houby dva!“ odpoví Kamila. „Jeho žena nepracuje a ještě údajně, tam dva krát týdně chodí uklízet ta stará paní Javorková, co uklízí v obchodě.“ „Tak tomu nerozumím,“ kroutí hlavou Václav. „My makáme jak barevní, oba máme vysoké školy a můžeme si dovolit dovolenou jednou ročně na Sázavě. A takový vedoucí autoservisu nás přečůrá oba. Kde ten svět spěje?“ posteskl si smutně. „Ona Mráčková, ta pokladní, povídala, že on taky tu automobilní průmyslovku udělal pomocí svého stranického strýčka a potom si pro maturitní vysvědčení přijel na praseti a odrážel se husou v každé ruce!“ „Asi budeš mít pravdu. Někomu hoří i voda a někdo, jako my, bude mít kulový po celý život.“ „Však se neboj,“ říká Kamila „Žádný strom

neroste do nebes a tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne!“ „No dej mi už svátek s pitomcem, ať už k tomu svému mamonu přišel, jak chtěl, mě by teď nejvíc potěšilo, kdyby to té naší káči vyšlo s tou vysokou, „konstatuje Václav. „A vůbec, nevíš kde je?“ „Jela se projet na kole k rybníku. Tady máš na stole vzkaz, že se vrátí, až přijde.“ „No to mě teda podrž!“ rozčiluje se Václav. „Ze syna se pomalu stává narkoman a opilec a dcera trénuje na Tour de France. Budu si muset s oběma vážně promluvit, jak si to vlastně představují do budoucna!“ „Ne, víš co?“ povídá Kamila. „Než si s nimi promluvíš, tak napřed zavolej do té Prahy, abys už měl v ruce nějaký argument, když je pořád toužíš vychovávat.“ „Jen se neboj, já mám dost pádných argumentů týkajících se jejich výchovy, vždyť jsem přece dlouholetý pedagog!“ konstatuje Václav. „Právě proto!“ řekla Kamila potichu, aby to dlouholetý pedagog neslyšel.

Zita měla domluveno, že v sedm večer bude u rybníka za vsí čekat na Jardu, který jí slíbil originálku kazety americké hitparády, kterou mu fotřík vozí z rajchu, když jezdí za kšeftem. Měl sebou vzít i super strojovnu SONY, kterou mu dovezl z Rakouska k jmeninám. Čekala již dobrou

čtvrhodinu, když najednou slyší hluk motoru. To si to už po hrbolaté polní cestě hasí Jarda v tatíkovém mercedesu, který nedávno koupili od nějakého rakušáka. Brzdy zaskřípaly a motor se zastavil. „To valíš bulvy?“ volá Jarda staženým okýnkem. „Teda zírám!“ odpoví Zita. „Až ti na to fotřík přijde, tak z tebe udělá dva malé do školky!“ „Bez obav,“ pohotově odpoví Jarda. „Tenhle pekáč mi dnes věnoval můj otec, nebo otčím, jeden nikdy neví, za to, že jsem konečně obdržel modrou knížku a nemusím na tu posranou vojnu a můžu v klidu makat u něj v servisu. Víš jaké je to terno?“ směje se Jarda. „Já nevím,“ říká Zita. „Mě to připadá, jako by tě pasovali na méněcenného kripla, který není ani schopen se postavit do pozoru nebo udělat čelem vzad!“ „To jsou jenom legendy a bajky, že není chlap ten, který nebyl na vojně. Co z toho ti chlapi mají, že za ubohý žold se nechávají dva roky buzerovat v kasínu? Já ti odpovím, hovno!“ řekl Jarda. „Víš, ty vůbec kolik si můžu u fotříka v servisu za ty dva roky nahákovat peněz? To si chlapi zocelení vojnu, nevydělaví ani za deset let!“ „A co ti vlastně je, že ti dali tu modrou knížku?“ zeptala se Zita. „Abych ti pravdu řekl, tak velký kulový, ale fotřík opravoval káru od nějakého lapiducha z odvodní komise a víš, jak to chodí,

já tobě a ty mi. Trvalo to sice nějakou dobu, ale přiklepli mi ji. Jakou blbinu do těch lejster napsal, to ví jenom on a pánbůh,“ filosofoval Jarda. „Kde máš ale tu kazetu a magič, jak jsi slíbil?“ „Nastup si do káry a uvidíš ten stroj, který tam ten rakušák nechal. Bedny jsou taky slušné, tak nasedni a já to trošku osolím, ať z toho máš ten správný umělecký zážitek.“ nabádá Zitu. „Ale tatínek mi říkal, abych s cizími lidmi do auta nesedala!“ napodobila malou holčičku Zita. „Ten tvůj tatínek ti neřekl, že děti nosí čáp? Kdyby ti to řekl, tak bys bez obav mohla nasednout do jakéhokoliv auta, aniž bys měla obavy z případného otěhotnění,“ zažertoval Jarda. „No právě, tuto kravinu o čápovi mi mojí rodičové vytloukali už v ranném předškolním věku. Já mám totiž rodiče vzdělané a pokrokové, takže auto a osobu opačného pohlaví, než mám já, považuji dodnes jako potencionální nebezpečí nechtěného početí, které by mi při mém plánovaném vzdělání na lékařské fakultě značně zkomplikovalo studium, neboť přednáškové sály nejsou dosud vybaveny útulky pro děti,“ zakončuje své zešíroka podané vysvětlení Zita. „Já jsem nikdy nevěřil, že odmítnutí případného pohlavního styku, může mít tak zešíroka podané filozofické zdůvodnění. Stačí přece říct, dnes souložit nebudeme, já to přece v klidu

uznám a do zítřka to vydržím. Jsem přece chlap, i když mám modrou.“ „Ty jsi teda kecka nejhrubšího zrna, raději tam zasuň tu kazetu a vydýchej to na čerstvém vzduchu,“ uzemnila jej Zita. Jarda měl pravdu. Ten rakušák tam skutečně nechal velice výkonný stroj, protože při polovičních basech je přišel vyhnat porybný, kterému začali plašit ryby. Proto nastartovali a odjeli do vzdáleného lesíka, kde nebylo zvěře, hajných, ale zato krásná černá skládka veškerého haraburdí, které naše společnost dovede vyprodukovat.

Sluníčko už zapadlo a měsíční úplněk nám osvětloval interiér auta. Poslouchali jsme největší pecky americké hitparády, když najednou při sentimentálním ploužáku mě Jarda vzal kolem ramen a opřel mou hlavu o své rameno. Sama jsem v tom neviděla nic špatného a přiznám se, že mi to dělalo dobře. Vyzařoval z něho takový klid a pohoda, kterou podbarvovala ta pomalá hudba. Zavřela jsem oči a nechala se unášet krásnou melodií, když najednou jsem na hrotu svého pravého prsu ucítila jeho prsty. Jemně jej začaly hladit přes tenkou letní blůzku a okamžitě obě mé bradavky ztvrdly jako nezralé višně. Nedala jsem na sobě nic znát, ale Jarda poznal, že mi jeho počínání

není lhostejné. Udýchání, zchvácení, ale velice lehcí se svalili na záda a vychutnávali sladké chvíle rozkoše. Po chvíli si začali uvědomovat, co vlastně udělali a jaké by to pro oba mohlo mít následky. „Co myslíš“, první se ozvala Zita. „Neudělali jsme blbost, když jsme to dělali bez ochrany? Tatík by se asi zvencnul, kdybych teď, před vysokou, byla v jináči.“ „Ale, to jsou jenom takové rodičovské kecy“ povídá Jarda. „Normálně bychom se vzali a na celou vysokou bys mohla hodit bobek. Můj fotřík by všechno zařídil tak, že bychom si žili jako v ráji.“ „Poslyš, Jardo, kde vlastně bere tvůj tatík tolik prachů na barák, všechny ty auta, včetně tvého medáku?“ „To víš děvče, kdo umí, ten umí a ten kdo to neumí, tak učí přiblblé parchanty ve škole nebo obskakuje hypochondry ve špitále.“ „No dovol?“ ohradí se Zita. „To chceš říct, že naši jsou blbí, když se živí tímto způsobem?“ „To neříkám, ale kdyby vám tetka neodkázala barák, než natáhla brka, tak byste do dneška bydleli v betonové krabici tam někde na Hané. Ale vykašli se na to, co kdyby“, povídá Jarda, „Zatím je to doufám v pohodě, jestli můžu mluvit za sebe, protože něco takového jsem od tebe nečekal. Jsi hotová dračice a já tě za to moc miluju.“ Přitáhl si hlavu na své rameno a dal jí pusku na čelo. „Já nevím“ nesměle špitla Zita, „Co se to

se mnou stalo a teď se strašně stydím.“ „Prosím tě, nebuď labuť. Vždyť je normální, když se dva milují“, ubezpečil Jarda Zitu. „Já vím, ale mám strach, že to na mě naši poznají, až se vrátím domů.“ „Ježíši! Kolik je vlastně hodin? Už jsem měla být dávno doma. Tatka jde zítra do nové rachoty a já ho chtěla poplivat pro štěstí před spaním.“ „Vůbec tě to nemusí mrzet“, říká Jarda, „Já si myslím, že na tom pitomém gymplu moc štěstí nenadělá. Mě vyrazili hned v prvním járu, jako absolutně neadaptabilní individuum, se sklony šířit mezi studenty lživou kapitalistickou propagandu, která spočívala v nošení riflí, dlouhých vlasů a přechovávání módních výstřelků techniky, kterou produkuje kapitalistická společnost, aby narušila rovnováhu našeho socialistického zřízení.“ „To mi neříkej, že tě vyrazili pro takovou pitomost? To by potom byli všichni na tom gymplu úplné paka“, zauvažuje Zita. „Takže aspoň tvůj tatík tam bude jediný normální. Tak pojedeme, abys jej mohla jako normálního poplivat před vstupem do výrobní mlčenlivých a na všechno kývajících bolševických kretěnu.“

„No to je dost, že jdeš! Kdes byla tak dlouho, už jsem měl o tebe strach, že se ti něco stalo!“ Starostlivým pohledem doprovází z jídelny Zitu

otec Václav. „Ale byla jsem se na kole projet u rybníka a potom jsme kecali s kámoškama na hrázi“ vysvětluje Zita a maličko se u toho začervená. Ještě štěstí, že je v jídelně šero, takže si toho detailu otec ani nevšimnul. „O čem šla řeč?“ zeptal se zvědavě. „Ale samé blbosti o škole a hlavně o tom gymplu, kde zítra nastupuješ. Víš, holky říkaly.... „Jenom holky?“, zeptal se otec zívavě. „No, kluci taky, že ten řída, je pěkný kréten.“ „Prosím tě, jak se to vyjadřuješ“, ohradí se Václav. „Takhle by mohli potom mluvit i o mě.“ „Ale ne, ty jsi úplně jiný, tebe přece znám. Holky, které teď odmaturovaly jako já, říkaly, že řída a většina prófu jsou kádrové rezervy pro vyšší funkce ve školství, takže se máš na co těšit. Já se jdu osprchovat a mažu na kutě. Tobě ale přeju, abys je všechny zítra převálcoval. Pfuj, pfuj, pfuj“, symbolicky jej Zita poplivala přes rameno a odkráčela do koupelny. Václav chvilku přemýšlel o jejich slovech a nakonec řekl: „Nějak bylo, nějak bude. Těch deset let, co mi zbývají do penze, to musím vydržet i s bodákem v zadku.“ Zvedl se a odešel do ložnice, kde už spokojeně pochrupávala jeho žena Kamila. Na polštáři mu ležel vzkaz. Nezapomeň volat do Prahy, Kamila.